

નં. ૫૪ પર પુરુષ ગમનનું ફળ

જઈ નરકમાં નિકલી, બાંધ્યા તેના પાય
 પરમાધામીઓ પટકતા, ખીલા લોકયા માંચ.
 ઉંધી રાખી ભારતા, છેદન લેદન થાય.
 સહન કરાવ્યું આકરૂં; લાગી ફરતી લાય.
 ઉંધા કરી હાથ બાંધી, કરવત ઉપર માથું સુકી આ
 શકિત શસ્ત્રવટે પરમાધામીઓ પર પુરુષ ગમન કરનારી
 વિડંબના પૂર્વક પ્રતાડના કરે છે, મારે છે. ધમકાવે છે. અ
 ઘણી રીખાવે છે, તે વખતે તે 'દુઃખ' ત્યાં સહન નથી થતું
 પશુ....કૃત કર્મો છુટવાના નથી તે તો લોગવવા
 પડશે તે અસહાય, નિરાધાર સ્વકૃત્યોત્તું ફળ લોગવે છે,
 વારમણુ'ત' સુત્તા, વંતા ચત્તાય ધીરપુરિસેહિં
 તે લોગા પુષ્પ ઈચ્છઈ, લોતુ'તિષ્ઠહાઉલો જીવે;
 ધીર આત્માઓએ અનંતીવાર લોગવેલા, વમન કરે
 અને ત્યજેલા લોગોને તૃણાથી આકુળવ્યાકુળ થયેલો
 વારંવાર લોગવવાને ઈચ્છે છે.

—શ્રી ઉપદેશ પ્રાચીન

ધિગત્યુ તે જસોકામી, જે ત' જીવીય કારણા
 વંત' ઈચ્છસિ આવેડ', સેયંતે મરણુ' ભવે ॥

—શ્રી દશવૈકલિક સૂત્ર

જેઓ વમેલા લોગને લોગવવાની ઈચ્છા કરે છે, તે
 ઓને ધિકકાર છે; એવા જીવનથી તો મરી જવું શ્રેષ્ઠતમ છે.
 જે સ્ત્રી સ્વપુરુષ સંતોષથી નિચલિત થાય તે અધોગતિના
 દુઃખો પામે છે.

નં. ૫૫ છેડતી કરનાર

મારગ ચાલતી નારને, કરતાં છેડા છેડ.
 ચમક ચમકાવી આંખડી, કાકરી મારે કેડ
 કામી થઈને છેડતો, મીઠી ખેલી માંચ,
 રસ આનંદે માણુતો, રૂપવતી જે આય,

નાની હોય અથવા મોટી સ્વસ્ત્રી સિવાય બધી મા
 સમાન હોય છે પણ અજ્ઞાની જીવો આવતી જતી
 નોની જે છેડતી કરે છે તેઓ અધોગતિ પામે છે.
 આધે વગર લોગવે કર્મ બંધન કરે છે.

વિષ્ણુ ખાધા વિષ્ણુ લોગવ્યાંજી

ફોગટ કર્મ બંધાય.

આતંધ્યાન મિટે નહીજી

કીજે કવણુ ઉપાય હો જીનજી મુજ પાપીને તાર

માર ખાધી

ખાખેલ છોકરો નામ લોગીલાલ, બા બાપુજી ઘણી શિક્ષા
 પામે છે પણ એ લોગીલાલને એક પણ શિખામણુ ગળે ન
 જેમ જેમ મોટો થયો તેમ તેમ મોટી આહતો વધતી
 મામની ખાલ(ગટર) ઉપર ઘેસી આવતી જતી ખહેનોની
 કરે સ્કૂલ અને પર્વોના દિવસોમાં વિશેષ છેડતી કરે.
 આજે મેળો ભરાયો છે. ઘણા માણુસો જોવા આવ્યાં.
 લાલ પણ બેઠો બેઠો લોગપુરી ખાય છે. તેણે આવતી
 ખહેનની છેડતી કરી કે તરત જ પોલીસે પકડયો, અને
 માર માર્યો અને અન્તે રીખાઈ મરણુ પામી દુર્ગતિએ
 મોટા પુરુષોએ પણ મન વચન અને ઠાયાએ કરી
 અને પાળવું શિયલ પાળનારની સદ્ગતિ થાય છે.

નં. ૫૬ છેડતા કરવાનું ફળ

જઈ નરકમાં ઉપન્યા, પીવે અગ્ની નાળ.
બાળે ધગતી પુતલી, ફરતી આગની બાળ.
સંતાપ્યો બહુ ભવડો, ઉપર પડ્યો માર.
પરમાધામી નહીં છોડતા, સહન કરાવે અપાર-

ત્યાં નરકવાસમાં હોઠાની તપાવેલી પુતલી અગ્નિમાં
ઉભી કરી તેણીથી આલિંગન કરાવે છે. અને ઉપર
પરમાધામીઓ માર મારે છે. અગ્નિમાં પકાવે છે.

ફળ ભોગવ તું કર્મથી, કીધાં કર્મ કંઠોર
પરમાધામી સન્મુખે, હવે ન ચાલે ભેર,
અન્ને બાલુ પરમાધામીઓ ઉભા છે. અગ્નિમાં
નિકળવા દેતા નથી, ત્યાં અનહદ ત્રાસ આપે છે.

પુરઃ પુરઃ સ્ફુરત્ તૃષ્ણાઃ મૃગતૃષ્ણાનુકારિણુઃ ।
ઇંદ્રિયાર્થેષુ ધાવન્તિ, ત્યકત્વા જ્ઞાનામૃતં જડાઃ ॥

—શ્રી ઉપદેશ પ્રાપ્ત

જડ પુરૂષો જ્ઞાનરૂપ અમૃતને ત્યાગ કરીને આ
આગળ સ્ફુરાયમાન થતી ભોગ પિપાસા (વિષય તૃષ્ણા)
રૂપ મૃગ જલ સમાન રૂપ, રસ, ગંધ, સ્પર્શ અને આ
લક્ષણ ઇંદ્રિયોના વિષયો તરફ દોડે છે, અને તે ભોગ
આતુર છે. પરસ્ત્રીઓના શરીરનો સંગ કરનાર માણસ
દુઃખી થાય છે. માણસ શું તિર્થોએ પણ સ્ત્રીના સ્પર્શ
ઈચ્છાથી દુઃખી થાય છે. હાથી હાથણીને જોઈને
પાછળ પડે છે. પણ હાથીને પકડનારા રસ્તામાં ખાંચ
છે. તે હાથી તેમાં પડે છે. ને પરાધીનતાને પ્રાપ્ત થાય

નં. ૫૭ વેશ્યાનો ધંધો

વેશ્યા વિષય વિકારથી. અતિ સેવે અનાચાર તન આપી ધન હરે, ખોટો ખતાવે પ્યાર. હાવ ભાવ નિત હેતથી ચપલા કરે પ્યાર. વેશ્યા ધનના લોભમાં; કરતી વિષય વિકાર. લૌકિક સુખમાં માનવ-માનવતા બુદ્ધી બંધ છે અને દ્રિષ્ટોના વિકારોમાં ક્ષમાઈ બંધ છે. યુવાની તો હીવાની આ અવસ્થામાં જે જીવે કર્મ બંધન કરે છે તે વૃધ્ધાવસ્થામાં અને પર ભવમાં લોગવવાં પડે છે. વેશ્યાવૃત્તિ દેશ, માજ, બતિ, માનવતા અને આત્માના માટે પણ કલંક રૂપ છે.

રૂપસેના

યુવાનીના આંગણે આવી અને માદકતાથી ભરેલી રૂપસેના વૃત્તિ કરે છે પોતાના સ્વાર્થ માટે પરપુરુષવૃત્તિ આલિંગન કરે છે.

જોવનીયાની જીન્દગી ચાર દિવસની, તરજુતા ગઈ અને પશુ આબુ; સાઈ શરીર વિકૃત થયું; શેગો વધી પડ્યા અને શરીર જ્જરિતના ઝંઝાવાતમાં ક્ષમાઈ ગયું.

લોગે શેગ ભય; [ભર્ત્સકર]

લોગમાં શેગનો ભય છે. રૂપસેના અસહ્ય શેગોથી ક્ષમાઈ અને દુર્મતિવડે દુર્ગતિ પામી. વેશ્યાના સંગમાં જીવનો પણ આ ભવમાં નિર્ધન થઈ દુઃખી થયો હતો અને આરૂઢતને પણ પોતાના સ્થાનથી બ્રષ્ટ થવું પડ્યું. માટે ત્રિવેકી જીવોએ વેશ્યાના સંગથી દૂર રહેવું.

નં. ૫૮ વેશ્યાના ધંધાનું ફળ

જઠ નરકમાં નિપજી; વૈતરણીની ધાર.
હાડ માંસને રૂધીર છે. સરિતાનો નહીં પાર.
દુર ગંધમાં ડુળી કરી; તેમાં ડબકા ખાય,
સહન કરતાં શ્વાસ ખુટે સડી-સડીને પડી નય.
આ છે વેશ્યા વૃત્તિનું ફળ—વૈતરણી, ન્યાં રૂધીર, પા
અને દુર્ગંધ પદાર્થોની સરિતા વહે છે. હાડ; માંસ, અને
ખોપરીઓથી પરિપૂર્ણ આવી ભયંકર અસહ્ય વૈતરણીમાં
આત્મા ડબકા ખાય છે. રીખાય છે, પણ નિકળી ન શકાય
જીવડો ઘણો તરફડે છે. અને કૃત કર્મોના વિપાક ભોગવે છે
વિકરાળ વૈતરણીમાં જીવડો ઘણો અકળાય છે. એ દુર્ગંધ
ભોગવતાં કંપી ઉઠે છે.

વિષયાદિ સમાયુક્તઃ વેશ્યાવૃત્તિ કર્ષેતિ યઃ ।
સ એવ નિધનં લભતે, નરકદ્વારં ન સંશયઃ ॥

—શ્રી રામ

વિષય આદિ વિકારોથી યુક્ત થઈ જે આત્માઓ વેશ્યા
કરે છે, તે દુઃખદાયી નરક દ્વારને પ્રાપ્ત કરે છે. તેમાં
સંશય નથી.

રે ચેતન ! તું ચેતી જા; વિષયમહા દુઃખદાયી.

રોગ વધે અને ધન રહે; જીવન સુશિલ ન થાય.

વેશ્યાવૃત્તિ ફળ ઉભય ભવમાં અનર્થકારી છે. અને
જીવને સીધો વૈતરણીના કાંઠે લઈ જાય છે.

શ્રીહત્ત કેવળીની માતા પણ વેશ્યાવૃત્તિથી પોતા
પુત્ર શ્રીહત્ત સાથે વિષયસેવન કરવા તૈયાર થઈ હતી. મા
વેશ્યાવૃત્તિ વિકારી છે.

નં. ૫૯ વેશ્યા ગમન

ખોટો વેશ્યા ખ્યારમાં; ભુલે ધરની નાર,
પાગલ થઈ ને માનતા, ઇન્દ્રપુરોનો સાર,
પ્રેમે વિષય આદરે, સુખ જાણી સંસાર
ધનનો ત્યાં ઠગલો કરે, જરા ન લાગે વાર,
વાહણના ગોટા જેવો, ઝાકળગિન્દુ સમાન વેશ્યાના
ખ્યારમાં પુરુષ પવિત્ર પત્નીને ત્યજી, મર્યાદાને તિલાંજલી
ખાપી, પૈસાને પાણીની જેમ રેડી, રાત દિવસ ગલીઓમાં
ખડયા કરે છે; તે પાપ તેને નરકમાં તો લઈ જાય છે
અને સંસારમાં પણ માનવતાથી બહિષ્કૃત થાય છે.

માધવ ભુલ્યો

માધવ સારો માણસ પણ કુસંગતથી વેશ્યાગમનમાં
ગમન થયો, પોતાની સ્વરૂપવાન સુશિલ અને સચ્ચરિત્રી
પત્નીને છોડી ખોટા ખ્યારમાં ફસાઈ ગયો.

માધવ ભુલ્યો અને પોતાની સ્ત્રીના બધા આભુષણો
પોતાને આપી દીધા ઘર બરબાદ થયું. પત્નીને મારપીટ
પામી, તેથી પત્ની પણ વેદના વેડી મરણ પામી,

ધન વગરના માધવને ધકકા મારી વેશ્યાએ બહાર કાઢી
પામી. માધવ હવે પસ્તાય છે પણ અતિભોગના પ્રવાહમાં
પીડાઈ થયું. ક્ષયાદિ રોગોવડે પીડાઈ ને મરણ પામ્યો.

માધવના વૈરનો અભિલાષી માધવ રોદ્રધ્યાનથી નરકમાં

નં. ૬૦ વેશ્યા ગમનનું ફળ

જઈ નરકમાં ઉપન્થી, વતરણીની વાટ,
 ડુબકાં ખાધાં અતિ ઘણાં, હાડ માંસના ઘાટ,
 પર ઈધિરમાં ડુબતો, ત્યાં જીવડો ગભરાય,
 રીખાણો અતિ દુખથી, દુર્ગંધીની માંચ

વૈતરણીમાં અસહાય જીવડો રહે છે, ત્યાં હાડ માંસ
 અને ખોપરીઓના સમુદમાં અથડાય છે; કાંકાં મારે છે; અંધ
 બહાર નિકળવા પ્રયત્ન કરે છે, પણ ન્યાં સુધી કર્મો
 સ્થિતિ પુરી ન થાય ત્યાં સુધી નિકળી ન શકાય;

યાવત્ કર્માવશેષ અંચ, તાવત્ મનજાતિ રોરવે
 પ્રાપ્તવા વૈતરણીં જીવો વેદ્યન્તિ ક્ષણુ-ક્ષણુ

—શ્રી ભવ પ્રબંધ

નારકીએ ખાંધેલા કર્મો ન્યાં સુધી પુરા ન થાય ત્યાં
 સુધી આત્માં મહા નરકમાં રહે છે, અને ત્યાં વૈતરણીના
 દુઃખે ક્ષણુ-ક્ષણુમાં વેદના સહન કરે છે;

મન માંહે સ્થિરતા નહી, ડુખે ઘઈ બેસહાય;
 સુશિલ કહે રે આતમા ! આજે કેમ ગભરાય;

“પરહાર ગમણુ વિરઈઓ” પરહારા ગમન કરનાર
 આત્માનો પણ વિરાધક છે, માટે સ્વહારા સન્તોષ એટલે
 વ્રત પરસ્ત્રી ગમન ન કરવું તે બરાબર ધ્યાનમાં
 સહાચારમાં વિચરવું તેથી આ વતરણીની વાટે ન જવું

